

РЕШЕНИЕ

№ 16900

гр. София, 19.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

при участието на секретаря **С. Е. Д.**
като разгледа докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20201110128678 по описа за 2020 година

Предявени са осъдителни искове с правно основание чл. 411 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД от ЗАД „А.“ срещу ЗАД „О. - З.“ за заплащане на сумата от 1017,66 лева, представляваща неизплатен остатък от регресно вземане по изплатено застрахователно обезщетение за ПТП, настъпило на 01.11.2017г. в гр. В. между седлови влекач „В.“ с рег. № ..., управляван от Л. Г., чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника и л.а. „Б.“, рег. № ..., застрахован по имуществена застраховка при ищцовото дружество - щета № 13017030108670, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба-03.07.2020г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 179,11 лева, мораторна лихва за периода от 30.07.2018г. до 03.07.2020г. /уточнен с протоколно определение от 12.10.2023г./

Ищецът твърди, че на 01.11.2017г. в гр. В. било настъпило ПТП между седлови влекач „В.“ с рег. № ..., управляван от Л. Г. и л.а. „Б.“, рег. № ..., паркиран. Твърди, че бил съставен двустранен констативен протокол за ПТП № 54866 от 01.11.2017г., от който се установявало, че виновен за произшествието бил водачът на седловия влекач, който при навлизане в паркинг не осигурил достатъчно странично разстояние и реализирал ПТП с паркирания л.а. „Б.“. Сочи, че били нанесени материални вреди на автомобила, собственост на Д. Т., за който била сключена имуществена застраховка „Каско на МПС“ с полица № 0306X0292971 от 04.05.2017г. при ищцовото дружество със срок на валидност от 04.05.2017г. до 03.05.2018г. Полицата била сключена при уговорено покритие „Клауза П- пълно каско“ по смисъла на общите условия, неразделна част от застрахователния договор. Сочи, че въз основа на уведомление за щета от 01.11.2017г. била образувана преписка-щета № 13017030108670. В опис-заклучение по щета от 01.11.2017г. били описани увредените части, детайли и

агрегати на автомобила. За отстраняване на вредите било издадено възлагателно писмо от 24.11.2017г. до автосервиз ЕТ А. Т. С. - П. Н.. За поръчаните резервни части „К. А. П.“ ЕООД бил издал фактура № 13594 от 12.12.2017г., а за извършения ремонт ЕТ А. Т. С. - П. Н. бил издал фактура № 13779 от 02.02.2018г., на обща стойност 3209,52 лева. Поддържа, че с платежни нареждания от 21.12.2017г. в полза на доставчика на авточасти и от 26.03.2018г. в полза на сервиза, извършил ремонта, дружеството изплатило застрахователно обезщетение. Били извършени и ликвидационни разноски в размер на 15 лева. Твърди, че с плащане на застрахователното обезщетение е встъпил в правата на застрахования срещу застрахователя по ГО. На основание чл. 412, ал. 1 КЗ с покана с изх. № Л-3896 поканили ответника да възстанови сумата. С уведомление за плащане от 30.07.2018г. ответното дружество заплатило сумата от 2202,86 лева, с което било признало основанието на претенцията. Искането към съда е да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исквата молба, с който се оспорват предявените искове. Счита, че отговорността на дружеството се съизмерява със сумата от 2202,86 лева, която сума била извънсъдебно платена. Оспорва пряката причинно[1]следствена връзка между твърдените вреди и процесното ПТП. Твърди, че не всички отремонтирани части и детайли по МПС били увредени в резултат на процесното ПТП. Оспорва предявеният иск по размер. Поддържа, че по делото не са представени доказателства, че детайлите, посочени със степен на увреждане „подмяна“ действително да са били подменени, а не са били и ремонтирани. Липсвал приемо-предавателен протокол за връщане на подменени части, работна карта на сервиза, извършил ремонта, както и насрещни фактури за закупуване на нови части. Поддържа, че с изплащането на сумата изцяло и напълно са възмездени вредите по процесното МПС. Плащане на обезщетение в по-голям размер щяло да доведе до неоснователно обогатяване на ищцовото дружество. Искането към съда е да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 12 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По предявените искове с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД в доказателствена тежест на ищеца е да докаже следните обстоятелства: сключен застрахователен договор за имуществена застраховка за увредения автомобил с валидно застрахователно покритие към датата на ПТП; плащане на застрахователно обезщетение в изпълнение на този договор; отговорност на прекия причинител на процесното ПТП за вредите по чл. 45 ЗЗД, за което следва да бъдат установени в процеса: деяние, противоправност, вреди, причинна връзка между деянието и вредите; размера на причинените вреди; сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, валиден към датата на ПТП, по силата на който ответникът се е задължил да застрахова гражданската отговорност за вреди на виновния водач; както и изпадането на ответника в забава.

В конкретния случай с определението от 15.07.2023г., постановено по реда на чл. 140

ГПК, в което е обективиран проектът за доклад по чл. 146 ГПК, обявен за окончателен в проведеното съдебно заседание на 12.10.2023г. са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните следните обстоятелства: наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ между ищеца и увреденото лице; наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника и причинителя на вредата, извършеното от ищеца плащане на застрахователното обезщетение, както и частичното му погасяване извънсъдебно от ответника със сумата от 2202,86 лева, както и механизма на ПТП.

Не е спорно по делото и че вина за настъпилото ПТП има водачът, застрахован при ответното дружество по застраховка „Гражданска отговорност“.

Спорът между страните се концентрира изцяло върху причинените вреди, тяхната причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП и техния размер. По тези въпроси от събраните по делото доказателства се установява следното:

От приетото и неоспорено САТЕ, което съдът кредитира като пълно и компетентно изготвено на основание чл. 202 ГПК, се установява, че обстоятелствата и причините, при които е настъпило произшествието, отразени в двустранния констативен протокол за ПТП № 54866, описани в уведомление-декларация за щета и декларация са следните: на 01.11.2017г. около 09: 30 часа, влекач „В.“, рег. № ..., с прикачено към него полуремарке „К.“, рег. №, се движил в гр. В., и при влизане в складова база на магазин „И.“, водачът е предприел маневра за завой надясно, при който реализира ПТП с паркирания от лявата му страна лек автомобил „Б.“, рег. №. Експертът е посочил, че от техническа гледна точка причината за настъпване на процесното ПТП е поведението на водача на влекач „В.“, рег. № ..., с прикачено към него полуремарке „К.“, рег. №, който при извършване на маневра за завой на дясно, не оставя достатъчно странично разстояние и със задната лява част на полуремаркетото реализира ПТП с паркирания от лявата му страна лек автомобил „Б.“, рег. № Видимите щети, отразени в протокола за ПТП са следните: за влекач „В.“, рег. № ..., с прикачено към него полуремарке „К.“, рег. №- задна броня на полуремаркетото; за лек автомобил „Б.“, рег. №: задна броня, заден ляв калник, задна лява врата, стъкло задна лява врата, джантата задна лява. Вещото лице е посочило, че от така представения механизъм, сравнението на щетите в описа на застрахователя и отразените в протокола за ПТП видими увреждания, се налага извод, че щетите по лек автомобил „Б.“, рег. №, се намират в пряка и причинно-следствена връзка с настъпилото на 01.11.2017г. произшествие в гр. В..

С оглед на изводите на вещото лице съдът намира, че по делото са установени по категоричен начин щетите, причинени на увредения лек автомобил, вследствие на процесното ПТП, както и необходимостта от извършването на ремонтно-възстановителни дейности за отстраняването на констатираните увреждания.

Относно стойността на уврежданията, определена на база средни пазарни цени към датата на ПТП, експертът е посочил, че стойността, необходима за възстановяване на лек автомобил „Б.“, рег. №, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП е 3232,60 лева, като обичайните разноски за ликвидиране на щета по риск Каско при ПТП са в

размер между 15 лева- 25 лева.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че претенцията по чл. 411 КЗ е изцяло основателна. Отговорността на застрахователя по гражданска отговорност е до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. В настоящия случай това е сумата от 3247,60 лева /3232,60 лева, застрахователно обезщетение и 15 лева, ликвидационни разноски/.

Същевременно размерът на обезщетението следва да бъде определен именно на база средни пазарни цени към датата на процесното ПТП, а не въз основа на Приложения № 1-6 на Наредба № 24 от 08.03.2006г. за задължителното застраховане по чл. 249, т. 1 и т. 2 КЗ (отм.) и за методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС, издадена от КФН. Изрично в Методиката /чл. 4/ е предвидено, че тя се прилага само като минимална долна граница в случаите, когато не са представени надлежни доказателства /фактури/ за извършен ремонт на МПС в сервиз и за случаите, когато застрахователното обезщетение се определя по експертна оценка. При предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката. До този размер се суброгира в правата на удовлетворения кредитор и платилият застраховател по имуществена застраховка „Каско на МПС“ спрямо застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния водач съобразно правилото на чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.). В този смисъл е и съдебната практика, изразена в Решение № 52 от 8.07.2010 г. на ВКС по т. д. № 652/2009 г., I т. о., ТК, Решение № 109 от 14.11.2011 г. на ВКС по т. д. № 870/2010 г., I т. о., ТК, Решение № 209 от 30.01.2012 г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т. о., ТК, Решение № 165 от 24.10.2013 г. на ВКС по т. д. № 469/2012 г. по описа на ВКС, II т. о., ТК. Същевременно стойността, изчислена на база на средни пазарни цени е стойността, която съдът преценява като обективен критерий за действително причинените вреди, тъй като тя е определена след проучване в цялост на пазара на съответните части, боя, материали и труд, на който оперират официален сервиз за съответната марка лек автомобил и други доставчици, респ. определянето на средните пазарни цени предполага съобразяване на цените на двата вида икономически субекти.

С оглед гореизложеното съдът приема, че исковата претенция е изцяло основателна, доколкото вещото лице е дало стойност, необходима за възстановяване на увредения лек автомобил, определена по средни пазарни цени, в размер на 3232,60 лева, към която следва да се прибавят 15 лева, ликвидационни разходи по сметата, тоест общо 3247,60, а ответникът е изплатил извънсъдебно сумата от 2202,86 лева, тоест разликата, получена при вземане предвид стойността, дадена от вещото лице и извънсъдебно платената /1044,74 лева/ е по-голяма от претендираната от ищеца /1017,66 лева/ и при приложение на принципа за диспозитивно начало, регламентиран в чл. 6, ал. 2 ГПК, искът следва да бъде уважен изцяло.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД

Разпоредбата на чл. 412, ал. 3 от КЗ задължава застрахователят по застраховка "Гражданска отговорност" на увреждащото МПС да определи и изплати размера на своето задължение по предявената регресна претенция или мотивирано да откаже плащането в срок от 30 дни от получаване на всички документи по щетата, респ. 30 дни от получаване на регресната покана, когато не са налице данни, адресатът на поканата да е изискал допълнителни документи, какъвто е настоящият случай.

В конкретния случай регресната покана е получена от ответника на 23.05.2018г., поради което същият е изпаднал в забава с изтичането на 30-дневния срок, предвиден в закона. В случая се претендира лихва върху неизплатения остатък от по-късен момент, а именно от 30.07.2018г., датата на която ответното дружество е одобрило и е заплатило частично претенцията по щета № 13017030108670 по описа на ищцовото дружество. След изчисление с лихвен калкулатор на основание чл. 162 ГПК, съдът прие, че лихвите, начислени върху приетата от съда за основателна сума- 1017,66 лева, възлизат на 199,02 лева, поради което и предявеният иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е изцяло основателен и при спазване на принципа на диспозитивно начало следва да бъде уважен изцяло.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има ищеца. Ищецът е сторил следните разноски- 100 лева за държавна такса, 250 лева депозит за вещо лице и претендира юрисконсултско възнаграждение, което съдът определи на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото в размер от 100 лева. С оглед на което на ищеца следва да се присъдят разноски в общ размер от 450 лева.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „О. - 3.“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул., №, ет., да заплати на ЗАД „А.“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул., №, на основание чл. 411, ал. 1 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД следните суми: сумата от **1017,66** лева, представляваща неизплатен остатък от регресно вземане за платено обезщетение по имуществена застраховка „Каско на МПС“ за причинени вреди върху л.а. „Б.“, рег. № ... от ПТП, настъпило на 01.11.2017г. в гр. В. , по вина на застрахован при ответника водач по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно с обичайните ликвидационни разноски, за което е образувана щета № 13017030108670, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба- 03.07.2020г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от **179,11** лева, представляваща мораторна лихва за

периода от 30.07.2018г. до 02.07.2020г.

ОСЪЖДА ЗАД „О. - З.“ АД да заплати на ЗАД „А.“ АД на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **450** лева, представляваща сторените по делото разноси.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____